

[Miljøministeren]

skellige forhold, som afviger fra de forhold, vi har ved de 15 pladser, som vi har reservet herhjemme – foreløbig i hvert tilfælde. I Forbundsrepublikken Tyskland har jeg fået oplyst at der er a-kraftværker placeret mindre end 25 km fra hovedstæderne i delstaterne Hamburg, Bremen og Baden-Württemberg, og i Schweiz er forholdene omtrent de samme. Jeg kan altså medgive hr. Tørnæs, at der er meget variable afstande rundt omkring. Men jeg må samtidig sige til hr. Tørnæs, at vurderingen af a-kraft er også blevet en anelse anderledes igennem de 25 år, hvor vi har kendt a-kraftværker her på Jorden.

Både hr. Tørnæs og hr. Dræbye var lidt inde på, hvad der kunne være begrundelsen for regeringens beslutning. Hr. Dræbye kunne slet ikke finde nogen konklusion, uagtet denne konklusion står meget tydeligt fremhævet i min redegørelse i sp. 5076. Ved de tidligere behandlinger her i folketinget af det, vi kalder Barsebäckproblematikken, har vi hver gang sagt: vi er i gang med rapporter, vi er i gang med undersøgelser, vi er i gang med landforeningsgruppens rapport, vi er ikke færdige. Vi har sagt, at både alvorlige sundhedsmæssige, økonomiske og sociale konsekvenser kan forekomme for det danske samfund som helhed, især ved at der er en hovedstad, der ligger ca. 20 km fra Sverige. Det har bevirket, at mange er utrygge. Den normale måde at beskæftige sig med forhold i ét land, der kan skabe utryghed i et andet land, er, når det drejer sig om to suveræne stater her i Norden, at man henvender sig til hinanden og orienterer om det materiale, der ligger til grund for henvendelsen. Det er vist en helt normal og rimelig fremgangsmåde. Jeg må sige, at der ligger ikke mere i brevet, jeg har sendt til Sverige, end det, der står i slutningen, at jeg går ud fra, at man nu kan forhandle om de spørgsmål, som jeg her har stillet, og som jeg beder den svenske regering om at tage stilling til. Jeg gør det med henvisning til miljøkonventionen, uden at jeg direkte siger, at denne nordiske miljøkonvention skal træde i kraft, for der kan måske godt være en anelse usikkerhed om det juridiske grundlag. Jeg har gerne i denne meget alvorlige sag villet se bort fra eventuelle juridiske vurderinger af den ene og den anden art.

Der er flere, der har sagt, at der kunne være tale om, at man skræmmer befolknin-

gen. Det har selvfølgelig ikke været mit ønske på nogen som helst måde hverken at opskræmme eller at berolige befolkningen. Det er derimod min opgave som miljøminister med bistand fra de eksperter, som jeg kan disponere over, at lægge de kendsgerninger og vurderinger frem, som jeg får fat i. Jeg lægger dem frem åbent over for befolkningen i en så hæderlig og afbalanceret form som muligt og lader dette ske så åbent, som vi overhovedet har mulighed for. Der er ikke noget, der skal skjules. Jeg tror nemlig, at man på den måde får den største troværdighed og den største tryghed i befolkningen. Det tror jeg jeg vil adressere til fru Margrete Auken. Jo mere hæderligt og jo mere troværdigt man fremlægger sine synspunkter, jo større mulighed er der for, at befolkningen har tillid til det, man siger.

Flere af ordførerne – det gælder både hr. Camre, hr. Ole Bernt Henriksen, hr. Maisted og hr. Steffensen – har været inde på den beredskabsplan, som vi har herhjemme. Der er flere af ordførerne, der ligesom har ladet forstå, at det var en helt ny foreteelse, som man aldrig har set før. Må jeg sige, at vi har haft beredskabsplaner fra 1975. På basis af den viden, man havde indtil næste fase, har vi lavet ny udgave i oktober 1981, og denne udgave blev fremlagt allerede i maj måned 1981, således at alle kunne få et kendskab til den. Jeg mener ikke, vi kan tilrettelægge en beredskabsplan, der er uafhængig – det er også til fru Annelise Gotfredsen – af andre beredskabsplaner. Den beredskabsplan, som vi baserer os på her, tager nok sit udgangspunkt i en Barsebäckproblematik, men den er jo principielt ikke anderledes end beredskabsplaner for andre katastrofetilfælde eller krigslignende tilfælde, hvor man baserer sig på politiet og civilforsvarsstyrelsen. Det ville være helt ejendommeligt, hvis jeg skulle opbygge en særlig styrelsesform herhjemme, der netop skulle tage sig af én bestemt form for uheld eller ulykker her i Københavnsområdet. Jeg mener, at vi har gjort alt, hvad der er rimelig muligt – baseret på den viden, som vi har i dag om denne beredskabsplan.

Jeg kan sige til hr. Steffensen, der direkte spurgte, og også til fru Margrete Auken og til hr. Camre, at jeg allerede i august sidste år skrev til miljøstyrelsen, fordi det er meget vigtigt, at der sker en vedligeholdelse af beredskabsplanen. Jeg bad dem om at udarbej-